

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23Tos/66/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814010016
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Samaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3814010016.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Samaša a sudcov JUDr. Františka Kováča a JUDr. Ondreja Gáboríka na neverejnom zasadnutí konanom dňa 29. mája 2014 prejednal sťažnosť obžalovaného

Z.. H. X.,

nar. XX.XX.XXXX v U., trvale bytom R., J. č. XXX/XX, t.č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby Ilava,

ktorú podal proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza, sp.zn. 3Nt/1/2014 zo dňa 07. mája 2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr.por. sa sťažnosť obžalovaného zamietá, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza, sp.zn. 3T/28/2011 zo dňa 09. mája 2011 bol obžalovaný Z.. H. X. uznaný vinným v bode 1) zo zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. b/ Tr.zák. a v bode 2) z pokračovacieho prečinu krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1 Tr.zák. a z prečinu krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 2 Tr.zák. Bol za to odsúdený podľa § 344 ods. 1 Tr.zák. s použitím §§ 41 ods. 2, 38 ods. 7 Tr.zák. k úhrnnému nepodmienečnému trestu odňatia slobody na 4 roky a 7 mesiacov, pre výkon ktorého trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr.zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Právoplatným uznesením Okresného súdu Prievidza, sp.zn. 3Nt/1/2014 zo dňa 07.05.2014 (právoplatnosť dňa 20.05.2014) bolo rozhodnuté podľa § 400 ods. 1 Tr.por., § 394 ods. 1 Tr.por. „per analógiám“ z dôvodov uvedených v § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov tak, že súd povolil obnovu konania v prospech odsúdeného Z.. H. X. vo vyššie uvedenej trestnej veci. Súd súčasne zrušil výrok o uložení úhrnného trestu odňatia slobody vo vyššie uvedenom rozsudku Okresného súdu Prievidza.

Uznesením súd prvého stupňa bolo podľa § 403 Tr.por. z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c/ Tr.por. rozhodnuté tak, že sa obžalovaný Z.. H. X. berie do väzby vo vyššie uvedenej trestnej veci dňom právoplatnosti vyššie uvedeného uznesenia Okresného súdu Prievidza o povolení obnovy konania. Väzba bola nariadená vykonávať v Ústave na výkon väzby Ilava.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote sťažnosť obžalovaný, ktorú prostredníctvom svojho obhajcu zahlásil do zápisnice o verejnom zasadnutí ihneď po vyhlásení uznesenia. Následne obhajca sťažnosť písomne odôvodnil. Obhajca namietal dôvod väzby v podobe pokračovania v trestnej činnosti. Poukázal na to, že podľa § 122 ods. 13 Tr.zák. nie je možné po vznesení obvinenia pokračovať

v trestnej činnosti. Z. H. X. už bol v danej veci odsúdený a bol na ňom vykonaný aj pomerne dlhý trest odňatia slobody, preto obhajca nevidí dôvod na väzbu. Z procesne vykonaného dokazovania nevyplýva hrozba, že by obvinený mal zámer páchať trestnú činnosť a dôvodom väzby nemôžu byť dôvody, vyplývajúce z inej trestnej veci, ktorú konajúci súd nepozná a na verejnom zasadnutí o väzbe sa oboznámil iba s obžalobami. Aj z pohľadu ústavnoprávneho je celkom vylúčené, aby súd bral do väzby odsúdeného s poukazom na dôvody vyplývajúce z inej trestnej veci. Taktiež poukazovanie súdu na odsúdenie Okresným súdom Piešťany, sp.zn. 2T/113/2012 v tom smere, že sa odsúdený tu skutku dopustil v čase väzby, nie je namieste, pretože páchanie trestnej činnosti písaním listov je totiž vždy možné aj z väzby, preto preventívna väzba z tohto pohľadu je úplne zbytočná a neplní svoj účel. Obhajca navrhol prepustenie obvineného z väzby.

Krajský súd na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr.por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré týmto výrokom predchádzalo a dospel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná.

Pokiaľ ide o procesný postup súdu prvého stupňa, v tomto smere je potrebné uviesť, že o väzbe obžalovaného bolo správne rozhodované na verejnom zasadnutí, na ktorom obžalovaný mal možnosť sa zúčastniť. K výsluchu obžalovaného pred rozhodnutím o väzbe na tomto verejnom zasadnutí však nemohlo dôjsť, pretože obžalovaný opakovane požiadal, aby sa verejné zasadnutie uskutočnilo v jeho neprítomnosti, pričom predtým bol poučený o tom, že predmetom verejného zasadnutia okrem prejednávania jeho návrhu na povolenie obnovy konania, bude aj rozhodovanie o väzbe. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že verejného zasadnutia sa zúčastnil obhajca obžalovaného.

Z hľadiska skúmania dôvodov väzby obžalovaného podľa § 71 ods. 1 Tr.por. z pohľadu dôvodnosti trestného stíhania obžalovaného a obavy, že tento bude pokračovať v trestnej činnosti, senát nadriadeného súdu uvádza nasledovné. V tomto prípade skúmanie týchto dôvodov musí vychádzať aj zo vzniknutej procesnej situácie, keď muselo dôjsť k „prerušeniu“ výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody len preto, že pri rozhodovaní o treste v pôvodnom konaní bola použitá časť ustanovenia Trestného zákona o ukladaní trestu (§ 41 ods. 2 veta za bodkočiarkou), ktorá následne bola vyhlásená za protiústavnú.

V danom prípade preto ani skúmanie dôvodnosti trestného stíhania neprichádza do úvahy, pretože odsudzujúci výrok o vine vo vyššie uvedenom právoplatnom rozsudku ani nebol zrušený.

K vytýkaným chybám v sťažnosti obhajcu je ďalej potrebné uviesť nasledovné. Pojem pokračovanie v trestnej činnosti podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr.por. nemožno stotožňovať s pojmom pokračovanie v trestnej činnosti podľa § 122 ods. 13 Tr.zák. Citované ustanovenie Trestného zákona len pre účely správnej právnej kvalifikácie určuje z hľadiska hmotnoprávneho, kedy ide o jeden pokračovací trestný čin a kedy už ide o dva trestné činy. Pokračovanie v trestnej činnosti tu prerušuje moment oznámenia vznesenia obvinenia obvinenému. V Trestnom poriadku však z pohľadu § 71 ods. 1 písm. c/ Tr.por. nejde o to, či konanie obžalovaného, resp. aj obava z budúceho konania bude tvoriť jeden alebo viac trestných činov. Preto právoplatné odsúdenie obžalovaného nemôže znamenať, že tento už nemôže pokračovať v trestnej činnosti tak, ako to má na mysli ustanovenie § 71 ods. 1 písm. c/ Tr.por.

Ďalej sa senát krajského súdu nestotožňuje s názorom obhajcu v tom, že obava z pokračovania v trestnej činnosti (§ 71 ods. 1 písm. c/ Tr.por.) nemôže prameniť aj z okolností vyplývajúcich z iných trestných vecí obžalovaného. Nie je pritom porušením prezumpcie neviny, ak pri rozhodovaní o väzbe (nie o vine) sa vychádza aj z početností iných trestných stíhaní právoplatne skončených, ale aj neskončených. Vyššie uvedená „obava“ súdu môže vyplývať aj z takýchto okolností. Bolo by pritom „podceňovaním“ konajúceho súdu, ak by nepostačovalo pre zistenie takýchto okolností oboznámenie sa s rozhodnutiami prokurátora v podobe obžalôb v iných trestných veciach.

Napokon je síce možné prisvedčiť obhajcovi, že páchanie trestnej činnosti písaním listov je možné aj z väzby. Nemožno však prehliadnuť, že väzba ako preventívny zabezpečovací inštitút takéto možnosti obžalovaného podstatne sťažuje, vrátane väčších možností odhalenia (evidencia korešpondencie orgánmi ZVJS).

Z takto rozvedených dôvodov rozhodol krajský súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

- 1) Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.
- 2) Podľa § 79 ods. 3 Tr.por. obvinený má právo podať kedykoľvek žiadosť o prepustenie z väzby. O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť. Ak sa žiadosť obvineného o prepustenie na slobodu zamietla, môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí 30 dní.